

zvědné, o jejichž výsledcích šlo; že by však vyrozumění toho také stěžovatelce se bylo dostalo, ze spisů správních patrno není a zejména neprokazuje to onen výkaz, na němž jméno její uvedeno jest pouze mezi osobami, jež vyrozuměny býti měly, aniž by bylo patrno, že se tak skutečně stalo. Nemá tedy svrchu uvedený předpoklad žalovaného úřadu ohledně obeslání stěžovatelčina opory ve spisech a není vyvrácena její výtky, že nebyla obeslána a jeví se tudíž býti důvodnou výtky vadnosti řízení spočívající v tom, že k provedení důkazu výsledkem osob přezvědných převzata nebyla a že odňata jí tím byla možnost při provedení důkazu toho spolupůsobiti, což v daném případě mohlo míti význam tím větší, když osoby přezvědné obmezily se na pouhé tvrzení, neuvedly však ani určitých okolností, o něž tvrzení to se opírá.

Dospěl tedy žalovaný úřad ke zjištění obvyčeje, pro jehož nezachování zamítavý výrok nižších stolic na úkor stěžovatelčin potvrdil, taktéž způsobem vadným.

Z těchto důvodů slušelo naříkané rozhodnutí po rozumu § 6 zákona o správním soudě zrušiti.

Č. 511.

Zabírání bytů: * Ku zjištění, že lze věci uložit jinde, nestačí zjištění pouhé absolutní možnosti přemístiti věci, nýbrž jest zapotřebí, aby byly vyšetřeny též určité jiné místnosti, jejichž způsobilost k uložení věci, jakož i možnost strany disponovati s místnostmi těmi.

(Nález ze dne 6. září 1920 č. 6544.)

Věc: Anna Koksteinová ve Střešovicích proti společnému bytovému úřadu v Praze stran zabrání bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Společný bytový úřad v Praze zamítl rozhodnutím ze dne 15. dubna 1920 odvolání Anny Koksteinové proti rozhodnutí obce Střešovic, jímž byl zabrán v domě čp. 142 tamtéž z místností stěžovatelkou používaných krám, ježto stěžovatelka v krámě tom žádnou živnost neprovozuje, věci tam uložené může umístiti jinde a krám jest místností živnostenskou, nikoliv obytnou.

O stížnosti uvažoval nejvyšší správní soud toto:

Naříkané rozhodnutí opírá se dle svého znění patrno o § 8, odst. 3 zákona ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n., dle něhož lze zabráti místnosti obchodní, jichž se užívá jen k ukládání věcí, které lze uložit jinde.

Nesporno jest, že zabrán byl krám, tudíž místnost, jež dle svého původního určení je místností obchodní; stěžovatelka okolnost tu nepopírá, tvrdí však a nabídla o tom i důkaz, že krám ten byl jí pronajat k účelům obytným, že ho nepoužívá jen k uložení věcí, nýbrž k bydlení, že krám souvisí s bytem jejím a že nebylo ho nikdy používáno k účelům obchodním.

Je-li toto tvrzení správné, pak nejedná se o místnost obchodní neb živnostenskou ve smyslu § 8, odst. 3 zák., nýbrž o část bytu, kterouž nelze zabráti na základě ustanovení § 8, odst. 3, nýbrž toliko tehdy, když

dány jsou zákonné předpoklady zabránění části bytu dopouštějící. Bylo tedy nezbytno i předepsaným způsobem vyšetřiti, zdali jde o místnost obchodní, používanou jen k uložení věcí, jak předpokládá úřad, či jde-li o část bytu, jak tvrdí strana.

Ze spisů správních však vysvítá, že úřad, nedbaje předpisu § 11 bytového zákona, nevyšetřil, zdali zákonné podmínky pro zabránění místnosti vskutku jsou dány.

Ze správních spisů není také patrno, zdali zabrán byl zmíněný krám, aby byl pronajat k účelům obytným, či k účelům jiným, a v případě posléze dotčeném, zdali vyžaduje toho naléhavá potřeba, jak to § 13 zákona o zabránění bytů obcemi má na mysli.

Leč i kdyby zjištěno bylo, že jde o místnost obchodní, trpělo by řízení další vadou, ježto předpoklad úřadu, že věci uložené v zabrané místnosti lze uložit jinde, nemá ve spisech jiného podkladu kromě tvrzení správce domu, že věci v krámě uložené lze umístiti jinde, aniž bylo vyšetřeno, kde a jak by se to mohlo státi.

Ke zjištění, že věci lze uložit jinde, nestačí však zjištění pouhé absolutní možnosti věci přemístiti, nýbrž jest zapotřebí, aby bylo zjištěno, že určité místnosti jiné tu vskutku jsou, že k uložení přemístěných věcí bez poškození věcí těchto se hodí a že strana má možnost s místnostmi těmi disponovati.

Bylo tudíž povinností zabíracího úřadu, i kdyby byl zjistil, že jde o místnost, jakou § 8, odst. 3 zákona má na mysli, aby před vydáním zabíracího výměru vyšetřil také okolnosti právě dotčené.

Následkem svrchu vytknutých podstatných vad řízení bylo nutno naříkané rozhodnutí po rozumu § 6, odst. 2 zák. o správ. s. zrušiti.

Č. 512.

Honební právo (Čechy): Dle platného zákona mohou býti členy honebního výboru společenstva v určité osadě jen držitelé pozemků, kteří v ní mají konskribovanou usedlost, tvoří-li pozemky ty s ní jeden hospodářský celek. Vlastníci pouhých pozemků bez usedlosti nemají tedy práv členů honebního společenstva, zejména práva stížnosti do pronájmu společenstevní honitby, a to ani když jim dříve práva taková ochotně bývala přiznávána (§ 4 čes. hon. zák.).

(Nález ze dne 7. září 1920 č. 8151.)

Věc: Olga Haas-Hasenfelsová ve Steinhofu proti zemskému správnímu výboru v Praze (súčasn. strana Jan Barbieri, říd. uč. v Ebersfeldu) o pronájem honitby v Müllnu.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Olga Haas-Hasenfelsová jako majitelka velkostatku Králova Chlumu má také v obvodu obce Müllnu několik parcel ve výměře 24 jiter, patřících k tomuto velkostatku, nemá však v této obci konskribované usedlosti.